

een mes zooals men voor handenarbeid gebruikt, dan kan men alle stukken uitsnijden.

De zes zijkantjes worden ook van den bodem gesneden. Nu neemt men twee stukken stof, voering en bovenstof en knipt daaruit ook twee zeshoeken, die een naad grooter zijn dan de teekening van karton. Bij het karton heeft men de kleine schuine puntjes weggesneden, maar aan de stof blijven ze er tusschen, alleen worden ze, zooals men aan één figuurtje zien kan, volgens het stippelijntje recht afgeknipt.

Bij de stof blijven de zeshoeken geheel aan elkaar.

Nu legt men de stukjes karton zóó op den zeshoek van bovenstof, dat de zes zijkantjes rond de kleine zeshoekige bodem liggen, maar niet geheel er tegenaan. De voering wordt er op gelegd, de beide buitenranden der stof tegen elkaar ingeslagen en nu kan men tusschen de kartonvormen de beide deelen stof aan elkaar rijgen, waarna men ze op de machine op elkaar stikt en den bovenkant tegenzoomt.

Door aan de hoekjes, aan de buitenzijde een druksluiting te bevestigen, kan het mandje los en vast gemaakt worden. Voor hengseltje neemt men 'n corsetbalein, die met bovenstof overtrokken wordt. Men kan het mandje natuurlijk grooter of kleiner maken en ook kan men den vorm naar verkiezing wijzigen, door de bodem grooter te maken, of de zijwanden van boven smaller, waardoor de vorm wat rechter wordt.

Voor het kachelmutsje kan men laken gebruiken, of ook wel een anderen stof. Het mooist voor dit patroon, is het in harde kleuren te werken op een donkeren grond. Men kan er voor nemen: kunstwol of zijde.

A. F. v. K.

ZICH ZELF OP PRIJS STELLEN.

Wie lief heeft, wil graag de minste zijn.

En wie waarlijk een kind van God is, voelt zich, in zijn beste oogenblikken, o zoo klein.

Wanneer je nu tegen een meisje, dat waarlijk liefheeft, en waarlijk christin is, zegt: „je moet jezelf hoog houden, je moet jezelf meer op prijs stellen,” dan kijkt ze je misschien verwonderd aan. En wanneer die raad komt van iemand, die zelve tot de geloovigen gerekend wordt, dan zegt ze misschien: „Gij? Zegt gij zoiets? Is nederigheid niet het sieraad van de vrouw?”

Nederigheid, ja. En deemoed ook.

Maar deze dingen zijn niet hetzelfde als zichzelf wegwerpen. En toch worden ze er wel eens mee verward.

Over 't algemeen neemt men aan, dat in den verlovingsstijd de jonge man doet, wat het meisje wil. 'k Weet niet, of het beeld met de werkelijkheid overeen komt. Wel weet ik, dat juist die jonge mannen, die vóór hun huwelijk hun meisje naar de oogenkeken, verwachten, dat na hun trouwen de jonge vrouw het den man doen zal. En als de vrouw van een andere meening is, dan is 't conflict geboren.

't Is echter mogelijk, dat het conflict komt vóór het trouwen. 't Klinkt een beetje vreemd, en verliefde lezeressen zullen 't wel heel erg vinden, wanneer ik zeg: Soms lijkt het me wenschelijk dat er in den verlovingsstijd eens een conflict komt. En toch meen ik het.

Of denk je dat twee menschen, in een dikwijls geheel andere omgeving opgevoed, en uit verschillende families stammend, al houden ze nog zoo veel van elkaar, en al loopt hun levenslijn in dezelfde richting, nooit eens met elkaar in botsing zullen komen? En dan kan het conflict in den verlovingsstijd, wanneer 't goed wordt opgelost, een waarborg zijn voor een later gelukkig huwelijk, waarin meeningsverschillen ook wel eens voor zullen komen.

Of ik nu met „goed opgelost” en met „zichzelf op prijs stellen” bedoel, dat het meisje ten koste van alles volhouden moet en haar wil moet doen zeevieren?

Ganschelijk niet.

Maar wel dit: Wanneer ze in haar geweten overtuigd is, dat haar verloofde ongelijk heeft, of onredelijk is, of dat zijn heerschzuchtig karakter hem parten speelt, dan moet ze probeeren hem van zijn ongelijk te overtuigen en hem helpen om z'n karaktergebreken te leeren zien en te leeren overwinnen.

Dat is heel moeilijk.

't Is veel gemakkelijker om tegen iemand, waar je veel van houdt, te zeggen: Toe, laat het nou maar weer goed zijn tusschen ons,” dan, zachtmoedig maar vast, te weigeren het onredelijke te doen.

En toch, wanneer je in je ziel overtuigd bent: „Mijn verloofde heeft ongelijk” en wanneer het een zaak is, die 't strijden waard is, doet een jong meisje verkeerd met zichzelf zoo weinig op prijs te stellen, dat ze liever in alles toegeeft, dan een paar moeilijke oogenblikken door te maken.

Deze twee dingen moeten er bij: de heilige overtuiging niet anders te kunnen en de belangrijkheid van de zaak, waarover men 't oneens is. In kleinigheden geve men liever toe, dan twist uit te lokken. Maar wanneer het geldt onze persoonlijkheid, onze

overtuiging, dan is 't goed van 't begin af te toonen, wie we zijn.

Mevrouw v. Hoogstraten—Schoch beweert in „Onze Gids” dat de meisjes zich te goedkoop hebben gemaakt; dat ze teveel notitie van de jongemannen hebben genomen. En dat ze daarom nu reden hebben om te klagen, dat de mannen van tegenwoordig onbeleefd en lomp zijn.

'k Geloof, dat ze niet geheel en al ongelijk heeft.

We moeten daarbij niet vergeten, dat de vrouwen tegenwoordig in een overgangsstadium leven. Sommigen van haar zijn, als gevolg hiervan, ongetwijfeld te onafhankelijk, te vrij. Ze willen zelf mannen lijken, of ze willen als gelijken met jongemannen omgaan. En dan is 't natuurlijk gevolg hiervan, dat de jonge mannen haar ook met niet meer beleefdheid behandelen dan kennissen van hun eigen geslacht. Dat is, dunkt me, nogal logisch.

Nu schijnt het, dat ook meisjes, die vrouwelijk willen zijn en blijven, van die onbeleefdheid te lijden hebben. Niet alleen in „Onze Gids” ook in het Fransche tijdschrift „Le journal de la jeune fille” wordt hierover geklaagd.

En mede in verband met zulke uitingen bedoelde ik mijn opschrift. Tegenover jonge mannen, die niet weten beleefd te zijn, moet men zichzelf genoeg op prijs stellen om, met een kalm gezicht, te doen alsof ze niet bestaan. Zelfs boos worden is teveel eer voor hen.

Het rumoerige lachen en gichelen langs de straat, wanneer er jongens in de nabijheid zijn, staat altijd leelijk, hoe vaak je 't ook opmerken kan. Geen net meisje zal er aan meedoen, en ik vertrouw, dat al m'n lezeressen zichzelf te zeer op prijs zullen stellen, om zich zoo aan te stellen.

Doch ook in beschaafde omgangskringen treft men jonge meisjes aan, die al haar best doen op een of andere wijze de aandacht te trekken. Alsof ze ieder, die haar vragen wil, graag 't jawoord zouden geven, als positie en inkomen maar voldoende zijn.

Ik kan me zoo begrijpen, dat jonge mannen met zulk gedoe den spot drijven, er soms schijnbaar op ingaan, om een pretje te hebben en een volgenden keer weer koel en vormelijk doen. En dat ernstige jongelui er een afkeer van hebben. Laten onze christen-meisjes toch wijzer zijn. Als je je liefde schenkt, geef ze dan geheel, onverdeeld doch zoo, dat je omgang je beiden leert voortvaren tot volmaaktheid. Maar acht jezelf en je liefde te hoog om er mee te koop te loopen.

J. M. W.—W.

Den ganschen avond was zij met enkele andere meisjes bij een vriendin geweest. 't Was er echt vroolijk en gezellig, zoo echt onder-ons, en heel wat verpraat was er ook, natuurlijk!

Dat was elken week zoo. Op een vastgestelden avond kwamen de meisjes bij elkaar, — om te naaien voor de arme menschen uit den omtrek. En dat het heele troepje onder alle menschlievend werk daar niet den heelen tijd aan de zieke vrouw van den armen ketellapper dacht en aan den gebrekkigen brievingaarder en het zwakke kindje van vrouw Jansen, is heel begrijpelijk.

Maar 's avonds, als de meisjes op den thuisweg voorbij den Brink uit elkaar moesten — en sommigen dan nog een heel eindje verder moesten door het donker... ja, dat vonden sommige moeders, hoeveel ze anders ook met „het naaien” op hadden, toch wel eens wat bezwaarlijk.

Genoeg opgeschoten jongens van het dorp wisten maar wát goed wanneer de meisjes het huis verlieten en, als er geen „onraad” aan de lucht was, kwamen ze wel nader ook, waar ze zich anders slechts bepaalden bij het op eenigen afstand ietwat gerucht-makend volgen der meisjes.

Er waren bovendien menschen, die wel eens iets gehoord hadden en er over fluisterden, — altijd zoo, dat ieder het hooren kon, behalve de betrokken personen.

— Maar hoe het was, menige ouder vond het geraden op te letten en, noodig of onnoodig, geen ervan had dáár ooit spijt van gehad. En met het afhalen van dochter of zuster des winters, als het vroeg donkerde, was men althans wat dit geval betrof, verantwoord.

Zou ze dankbaar zijn, dit meisje, omdat Moeder haar halen kwam?

Ze is jong, en vele droomen en verlangens gaan door haar leven heen.

Ze is aardig en er zijn er wel, die haar graag mogen, dat wéét ze. In haar jeugd is ze immers en het leven wacht haar. En wie weet, wat het haar geven zal, hoeveel moois en heerlijks, en hoe véél....

— Juist, jong is ze. Moeder niet meer. Wat stijf, ja, ouderwetsch eigenlijk. En waarom zou ze nou niet alléén mogen! En andere meisjes dan?... Dan moest je Lena van den bakker es hooren! En was